

Arrest

nr. 183 698 van 10 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat MAGUNDU, die *loco* advocaat H.-P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 maart 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Il est enjoint à Madame(1), qui déclare se nommer(1) :

Naam/nom: M. K.

Voornaam/prénom: B.

Geboortedatum/date de naissance: [...]1972

Geboorteplaats/lieu de naissance: T.

Nationaliteit/nationalité: Kameroen

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 25/09/2012 en 27/07/2015).

Betrokkene diende op 23/09/2009 een aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet).

DVZ verklaarde deze aanvraag ontvankelijk op 17/02/2011. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 27/04/2011. DVZ verklaarde deze aanvraag daarna ongegrond op 17/01/2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd betekend op 06/08/2012. Op 04/09/2012 heeft men een beroep ingediend tegen de beslissing van 17/01/2012. Op 17/09/2012 werd de beslissing van 17/01/2012 ingetrokken en werd een nieuwe beslissing genomen op 25/09/2012. De beslissing was ongegrond met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24/01/2013 deed zij afstand van geding. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 09/01/2015 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 13/07/2015 met een bevel om het grondgebied te verlaten 30 dagen. Deze beslissing werd betekend op 27/07/2015. Hiertegen ging betrokkene in beroep op 13/08/2015. Dit beroep werd verworpen op 26/02/2016. Betrokkene diende op 18/09/2015 een tweede regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 10/01/2017 en betekend op 06/03/2017. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene werd door de stad Anderlecht op 06/08/2012 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

MOTIF DE LA DECISION ET DE L'ABSENCE D'UN DELAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinéa 1er :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Article 74/14 : Motif pour lequel aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire :

Article 74/14 § 3, 4° : le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

Au moment de son arrestation l'intéressée n'est pas en possession d'un visa valable.

L'intéressée n'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire qui a été notifié le 25/09/2012 en 27/07/2015.

L'intéressée a introduit une demande de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980 (régularisation médicale).

Cette demande a été déclarée non fondue le 17/01/2012, décision notifiée le 06/08/2012 avec un ordre de quitter le territoire. Elle a introduit un recours contre la décision de 17/01/2012. Le 17/09/2012 ils ont retiré la décision de 17/01/2012. Le 25/09/2012 ils ont donné une nouvelle décision qui a été déclarée non fondue avec un ordre de quitter le territoire. Le CCE a constaté le désistement d'instance. L'intéressée ne satisfait pas les critères de l'article 9ter de la loi du 15/12/1980 et on peut en conclure que l'intéressé ne court aucun risque réel de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH. Le dossier administratif ne montre pas que la situation médicale de l'intéressée aurait détérioré d'une telle façon qu'il y avait un risque réel de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH.

Le 09/01/2015 l'intéressée a introduit une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 13/07/2015 et un ordre de quitter le territoire valable 30 jours, décision notifiée le 27/07/2015. Un recours contre cette décision est introduit le 13/08/2015. Ce recours est rejeté le 26/02/2016. Une violation de l'article 3 de CEDH n'a pas été constaté. Le 18/09/2015 l'intéressée a introduit une deuxième demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 10/01/2017, décision notifiée le 06/03/2017. Une violation de l'article 3 de CEDH n'a pas été constaté.

L'intéressée a été informé le 06/08/2012 par la ville de Anderlecht sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur Belge du 16 juin 2011).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 23/09/2009 een aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag ontvankelijk op 17/02/2011. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 27/04/2011. DVZ verklaarde deze aanvraag daarna ongegrond op 17/01/2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd betekend op 06/08/2012. Op 04/09/2012 heeft men een beroep ingediend tegen de beslissing van 17/01/2012. Op 17/09/2012 werd de beslissing van 17/01/2012 ingetrokken en werd een nieuwe beslissing genomen op 25/09/2012. De beslissing was ongegrond met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24/01/2013 deed zij afstand van geding. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 09/01/2015 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 13/07/2015 met een bevel om het grondgebied te verlaten 30 dagen. Deze beslissing werd betekend op

27/07/2015. Hiertegen ging betrokkene in beroep op 13/08/2015. Dit beroep werd verworpen op 26/02/2016. Betrokkene diende op 18/09/2015 een tweede regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 10/01/2017 en betekend op 06/03/2017. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België : H. P. Ze dienden tot nu toe geen aanvraag in tot wettelijke samenwoning/huwelijk. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de man, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd door de stad Anderlecht op 06/08/2012 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressée à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

L'intéressée réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Elle ne respecte pas la réglementation en vigueur. Elle est donc peu probable qu'elle obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressée refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

L'intéressée a introduit une demande de séjour basé sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980 (régularisation médicale).

Cette demande a été déclarée non fondue le 17/01/2012, décision notifiée le 06/08/2012 avec un ordre de quitter le territoire. Elle a introduit un recours contre la décision de 17/01/2012. Le 17/09/2012 ils ont retiré la décision de 17/01/2012. Le 25/09/2012 ils ont donné une nouvelle décision qui a été déclarée non fondue avec un ordre de quitter le territoire. Le CCE a constaté le désistement d'instance. L'intéressée ne satisfait pas les critères de l'article 9ter de la loi du 15/12/1980 et on peut en conclure que l'intéressé ne court aucun risque réel de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH. Le dossier administratif ne montre pas que la situation médicale de l'intéressée aurait détérioré d'une telle façon qu'il y avait un risque réel de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH.

Le 09/01/2015 l'intéressée a introduit une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 13/07/2015 et un ordre de quitter le territoire valable 30 jours, décision notifiée le 27/07/2015. Un recours contre cette décision est introduit le 13/08/2015. Ce recours est rejeté le 26/02/2016. Une violation de l'article 3 de CEDH n'a pas été constaté. Le 18/09/2015 l'intéressée a introduit une deuxième demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 10/01/2017, décision notifiée le 06/03/2017. Une violation de l'article 3 de CEDH n'a pas été constaté.

L'intéressée a été informé le 06/08/2012 par la ville de Anderlecht sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur Belge du 16 juin 2011).

Le simple fait que l'intéressé s'est créé des attaches avec la Belgique ne relève pas de la protection conférée par l'article 8 de la CEDH. Les relations sociales « ordinaires » ne sont pas protégées par cette disposition.

L'intéressé déclare avoir un ami belge : H. p. Ils n'ont pas encore introduit une demande de cohabitation légale/ mariage. La fixation d'un domicile commun n'est pas suffisante pour créer une situation familiale, telle que définie à l'article 8 de la CEDH. L'on ne peut donc pas affirmer qu'il y a violation de l'article 8 de la CEDH. En outre, tant l'intéressé que sa partenaire savaient que leur vie familiale en

Belgique était précaire depuis le début, eu égard à la situation de séjour illégale de l'intéressé en Belgique. L'homme a la nationalité Belge donc les partenaires peuvent aussi poursuivre leur vie de famille dans le pays d'origine de M. K.

L'intéressée est de nouveau contrôlée en situation illégale. Bien qu'ayant reçu antérieurement la notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'elle obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

Vasthouding [...]

Maintien [...]

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. L., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Oostende en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge

de betrokkene, M. K., B., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge

En exécution de ces décisions, nous, M. L., attaché, délégué du Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, prescrivons au Commissaire de Police/Chef de corps de la police d' Ostende

et au responsable du centre fermé de Bruges

de faire écrouer l'intéressé, M. K., B., au centre fermé de Bruges ”

Op 6 maart 2017 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar. Ter zitting wordt uitgeklaard met de raadsman van verzoekster dat deze beslissing niet wordt aangevochten door het thans voorliggend beroep.

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift vraagt verzoekster het Frans als proceduretaal.

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles, deel IV, 737*).

Conform artikel 39, § 1 *inuncto* artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient de onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is. Te dezen werden de bestreden beslissing, die in twee landstalen met name het Frans en het Nederlands is opgesteld, aan verzoekster betekend in Brugge, dat deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied.

Dienvolgens dient de Raad overeenkomstig artikel 39/14, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de zaak in het Nederlands te behandelen. De taal van de rechtspleging staat niet aan de keuze van de partijen.

Derhalve kan niet ingegaan worden op de vraag van verzoekster om de zaak in het Frans te behandelen.

2.2. de maatregel tot vrijheidsberoving

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.3. Exceptie van verweerder aangaande het inreisverbod

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op nu het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel uitmaakt maar doet ter zitting afstand van deze exceptie nu wordt verduidelijkt dat het inreisverbod thans niet wordt aangevochten.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij verzet zich hier overigens niet tegen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan aangaande de eerste bestreden beslissing.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoord en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting, dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en zoals verder blijkt uit het verzoekschrift eveneens van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht. Tot slot voert verzoekster ook een manifeste appreciatiefout aan.

Na een theoretische uiteenzetting over het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht met verwijzing naar pertinente rechtspraak van het Hof van Justitie stelt verzoekster dat het hoorrecht thans aan de orde is nu de drie cumulatieve voorwaarden zouden vervuld zijn omdat de bestreden beslissing haar een nadeel bezorgt nu verzoekster ertoe gehouden is het grondgebied te verlaten waar ze sedert 2010 verblijft, ze goed geïntegreerd is in de samenleving en banden heeft kunnen smeden die kaderen binnen de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM. Bijkomend maakt de bestreden beslissing een toepassing uit van het Unierecht nu het gaat om een terugkeerbesluit in de zin van de Richtlijn 2008/115/EU en tot slot had het respect voor het hoorrecht kunnen leiden tot een andersluidende beslissing nu verzoekster elementen inroept eigen aan haar persoonlijke situatie met name het feit dat zij een familieleven leidt met de heer H.P., van Belgische nationaliteit, met wie ze reeds drie jaar op hetzelfde adres woont. Verweerder heeft verzoekster niet op nuttige en effectieve wijze de mogelijkheid geboden haar standpunt kenbaar te maken. Dit gedrag houdt volgens verzoekster een schending in van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zoals verzoekster correct aanvoert maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt door verweerder immers geconstateerd dat het verblijf van een vreemdeling illegaal is en wordt een terugkeerverplichting opgelegd of vastgesteld (cf. conclusie van advocaat-generaal M. Wathelet in de zaak C-249/13, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – *in casu* verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Zoals verzoekster aanvoert impliceert het recht om te worden gehoord tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, is vereist om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, tweede tot en met vijfde lid van de richtlijn 2008/115/EG genoemde uitzonderingen op artikel 6, eerste lid (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 47). Verweerder is, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, ten dele omgezet in het nationaal recht in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, verplicht om bij de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 48). Wanneer verweerder voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient hij dus aan de door artikel 5 van richtlijn

2008/115 opgelegde verplichtingen die deels in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn opgenomen, te voldoen en moet hij de betrokkene daarover horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 49).

Zoals blijkt uit het administratief dossier werd verzoekster pas gehoord nadat de thans bestreden beslissing werd genomen. Op dit punt kan verzoekster dus gevolgd worden dat het hoorrecht niet werd gerespecteerd omdat de essentie van het hoorrecht er juist in bestaat de bevoegde overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen voor het nemen van de beslissing.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Verzoekster bevestigt dit uitdrukkelijk in haar betoog.

Om de gevolgen van de hiervoor vastgestelde onrechtmatigheid te beoordelen, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekster verwijst echter enkel naar haar familiale situatie en meer bepaald naar het feit dat zij al verschillende jaren op hetzelfde adres woont met de heer H.P. De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde, ondanks het feit dat hij verzoekster pas achteraf heeft gehoord, met dit gegeven uitdrukkelijk rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing. Zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, stelt de bestreden beslissing: *“Betrokkene verklaart een vriend te hebben in België : H. P. Ze dienden tot nu toe geen aanvraag in tot wettelijke samenwoning/huwelijk. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de man, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.”*

Of nog : “L’intéressé déclare avoir un ami belge : H. p. Ils n’ont pas encore introduit un demande cohabitation légale/ mariage. La fixation d’un domicile commun n’est pas suffisante pour créer une situation familiale, telle que définie à l’article 8 de la CEDH. L’on ne peut donc pas affirmer qu’il y a violation de l’article 8 de la CEDH. En outre, tant l’intéressé que sa partenaire savaient que leur vie familiale en Belgique était précaire depuis le début, eu égard à la situation de séjour illégale de l’intéressé en Belgique. L’homme a la nationalité Belge donc les partenaires peuvent aussi poursuivre leur vie de famille dans le pays d’origine de M. K.”

Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan betreffende haar familiale situatie die anders blijken te zijn dan de elementen waarmee de gemachtigde duidelijk reeds rekening heeft gehouden. Bijgevolg liggen geen elementen voor die de beoordeling van het bestuur konden beïnvloeden en tot een andersluidende beslissing hadden aanleiding kunnen geven.

Bijgevolg kan het feit dat verzoekster laattijdig werd gehoord *prima facie* niet leiden tot de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster erop wijst dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen automatische gebonden bevoegdheid inhoudt om een bevel om het grondgebied af te geven in bepaalde welomschreven gevallen, nu ook andere elementen moeten in rekening gebracht worden, zoals het gezinsleven van verzoekster, kan de Raad volledig volgen. De vermelding "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*" in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. *In casu* verwijst verzoekster naar artikel 8 van het EVRM hetgeen inderdaad een hogere rechtsnorm uitmaakt die vereist dat een belangenafweging wordt gemaakt voorafgaandelijk aan de afgifte van een verwijderingsmaatregel indien een beschermingswaardig gezinsleven of privéleven aannemelijk wordt gemaakt. Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf.

De Raad herhaalt echter dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde met het voorgehouden gezinsleven van verzoekster heeft rekening gehouden en er afdoende heeft over gemotiveerd. Er blijkt wel uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde de bezorgdheid heeft gehad om een evenredigheid te beogen tussen enerzijds het legitiem doel om de Vreemdelingenwet te laten respecteren als element van openbare orde en anderzijds de inmenging in het gezinsleven of privéleven van verzoekster. Zoals verweerder in de nota terecht opwerpt, heeft verzoekster nagelaten om de belangenafweging die de gemachtigde uitdrukkelijk in de motieven heeft gemaakt *in concreto* te bespreken of te weerleggen. Verzoekster weerlegt geenszins dat ze ondanks het jarenlang samenwonen geen aanvraag tot het aangaan van een huwelijk of wettelijke samenwoonst heeft gedaan, dat het hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM te scheppen of dat ze niet wist dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Verzoekster gaat evenmin in op het argument dat ze niet aannemelijk maakt dat ze haar familieleven niet elders dan in België kan verder zetten of dat de man haar niet kan vervoegen in het herkomstland van verzoekster. Verzoekster laat ook het gestelde in de bestreden beslissing aangaande de sociale relaties volkomen ongemoeid in het verzoekschrift.

Ter zitting voert de raadsman van verzoekster nog aan dat er nog een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet hangende zou zijn. Echter dit strookt niet met wat verzoekster zelf in het verzoekschrift aanhaalt, met name: "*Qu'une nouvelle demande fut introduite en date du 18/09/2015, celle - ci ne reçu de suite que le jour de son arrestation à son domicile soit le 6 mars dernier.*" Hieruit blijkt, en dit wordt ook bevestigd door de stukken in het administratief dossier dat er geen sprake is van een hangende regularisatieaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, doch dat deze aanvraag van 18 september 2015 onontvankelijk werd verklaard op 10 januari 2017, wegens volgens de gemachtigde een gebrek aan buitengewone omstandigheden, en ter kennis werd gebracht van verzoekster op 6 maart 2017.

De Raad kan verzoekster *prima facie* niet volgen in haar betoog als zou geen zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM zijn aangetoond of dienaangaande niet op afdoende wijze zijn gemotiveerd in de zin van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch blijkt *prima facie* een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad aanvaardt *prima facie* evenmin een manifeste appreciatiefout.

3.3.2.2. Verzoekster heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES